

GRANIČNA RAVNOTEŽA

1.

Samo su nadahnuti na dobrom putu.

Ozbiljne čine nedostojnim njihovi razlozi, a neozbiljne odsustvo razloga. Izgledaju ti podjednako promašenim sve trezvene mudrolije koliko i vera u kaos, slučaj i improvizaciju.

Poredak dosegnut svešču i voljom u krajnjem ishodu ne znači drugo i ne vredi više negoli besporedak proistekao iz bunila i nehaja.

Stoga nema, sad veruješ, nikakvog smisla u premeravanju vlastitih – koliko ni tuđih – grešaka i nedoslednosti, pogodaka i uspeha, nemoći i besmisla, moći i reda u minulom životu. Ništa što je merljivo i dokučivo ne odlučuje o veličini.

Samo su nadahnuti na dobrom putu.

2.

Jake i česte kiše odgodile žetvu. Kukuruzi već svilaju i klasaju, a pocrnela žita još čekaju kosce.

Uprkos nebeskom i zemaljskom neredu, polja te mame na čudesnu svetkovinu. Pored samog stakla promiču tanjiraste bele cvasti aptovine i bele čašice poponca, uzveranog uz krupniji korov. Pa žuti, krakati svećnjaci divizme i zlatni putiri kantariona, ponegde zvanog, kako si nedavno čuo, i gospina trava.

A posle nekultivisane divote, uzgredna čarolija korisnog: suncokreti, suncokreti. Najbliži srodnici vatre u svetu bilja. Samo radi njih bi vredelo imati krila, makar jedan dan. Krasota kojoj ne mogu da naškode ni pesnici ni reklamni panoi.

Sve su zemaljske draži tek odsjaj razblistalog neba. Zablesnut ponorom svetlosti, poželis da te puste iz ovog vozila. Kad ne možeš uvis, pohitao bi udalj, i putevima i kroz biljno bespuće. Dok ne svisneš, u trku, u opevanoj lepoj smrti u sjanju i prskanju damara. S licem i noktima u crnici, u hranljivom korenju.

3.

Kao dete u igru, istrčavaš u sunčan čas, prvi posle nekoliko hladnih i turobnih dana. Licem prema suncu i nebeskom grumenju od srebra, tamnim krošnjama i sjaktavim travama, hitaš u susret davno neviđenom ritu.

Sunce je obradovalo i pokrenulo ptice, leptirove, skitnice. Kunjaju samo ribolovci, u obrednoj nepomičnosti, pokriveni šeširima, šamijama, kalpacima, feredžama, svako u svome zelenom čamcu, kao u grobu.

Od sunca se kriju, valjda, još samo gljive. Na svakom panju odsečene vrbe, kao na trpezi, u tamnom hladu, gospođa vlaga ostavila za demone namernike po stotinak kolačića, belih i žućkastih, umešenih s puno veštine i gracije. Da li i s ljubavlju?

Da li sa istom ljubavlju nebo i zemlja nadahnjuju i bujanje ambrozije među tolikim nedužnim travama, koje ona već sad nadmoćno guši i nadrasta na obema padinama dolme? Kao da naučne i medijske anateme samo jačaju takozvane neželjene pojave, pa se taj društveni paradoks učvršćuje i u sferi prirode. Ili su merila dobra i zla, zdravlja i nezdravlja, viša i nedokučivija?

Bereš cvetove bezimenog korova, kao devojčica, kao ludak. Sunce ti udarilo u glavu kao najžešće piće. Nisi više siguran ni u šta. Možda je pad u detinjstvo najmanja među mogućim nesrećama.

4.

Hvališ Gospoda za ovaj dan, razapet između kukrice rascvalog vodoplava i nedogledne plaveti, dan, napokon, zračan među tolikim mračnim danima.

Hvališ Gospoda za sjaj ove livade na rubu grada, upamćene po utvarnoj pustoši jedne snežne noći.

Hvališ Gospoda za crne kristale kupina, za bokore zvezdana i crvene lampione odnekud dolutalog baštenskog sleza.

Hvališ Gospoda za svaku vlat i klas, za gotske tornjeve obližnjih krošnji i visoko uzlebdele oblake, što napominju mora, gore i glečere, čudesa viđena i neviđena.

Hvališ Gospoda što te ne ispusti sa vrteške godišnjih doba. Makar te više ne zapalo ništa osim košmara i vrtoglavice.

5.

Na nekoliko metara od tvog stočića i dalje raste ogromno drvo nevidljivog stabla, savršeno okrugle krošnje, s dubokim tamnozelenim ponorima ispod jutarnjim suncem obasjanih ovršaka.

Ne sećaš se, začudo, da li je lišće na drvetu ikad žutelo i opadalo. Zato pamtiš šapice jugovog snega koje su se krajem poslednje zime polučujno otkidale s njegovog visoko i široko razračvanog granja.

Sudeći po resama, neka vrsta javora. Glatke mladice, opet, podsete na jasen. Pun si nekorisnih znanja i bespredmetnih sloboda. Nikog da ti kaže ime ovog drveta i dopusti da se uzveresh u njegova nedra.

6.

Cirkus, ludnica, pakao?

Ocvale gospe čiji osmesi mutno podsećaju na pogrešna prijateljstva.

Skribomani i isterivači pravde s torbama nabijenim nadama i razočarenjima.

Poneki idejni redar i higijeničar koji je preživeo sve preokrete i sve lustracije, nikad zbunjen i uplašen, živi dokaz da su gadovi dugovečniji i od apolitičnih flegmatika.

Domaći i strani prosjaci-muzikanti, među kojima je najegzotičniji narodni guslar.

Skupljači potpisa protiv jednog kardiologa, za oslobođenje jednog episkopa, protiv zatiranja jednog grobišta.

Poneki vojnik, amblem epohalnog promašaja. Poneka plavojka, prelivena jantarom skupog letovanja.

Najposle i par znanaca koje razgaljuje samo *Galgenhumor* i kojima se hvališ da si na poslednjem pogrebu i bez osobitog doterivanja izgledao bolje od onog.

I ono posle tog najposle: neznanac koji preskače rov kraj katedrale da bi ti nasamo šapnuo gadnu psovku i pretnju, ostavljajući te da ošamućeno zuriš u zaplašenu lipu čije listove već obrubljuje rđa jeseni i da se nadaš da će isti za koji dan iskrsnuti na nekom raskršću s munjevitim razjašnjenjem kako te on, pripadnik ...čkog pokreta sa Salajke, porbkao s tipom koji mu se opasno zamerio.

Ili nema razjašnjenja prozirnijeg od uvodnog pitanja?